

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobkyně: **ZELENÝ SPORT s.r.o.**, IČ 60914858
sídlem Slatina 116, 566 01 Slatina
zastoupená MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem
sídlem Purkyňova 74/2, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, IČ 00007064
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 26. 4. 2021 domáhala zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, oddělení dohledu a dozoru (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne X pod č. j. X.

2. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím zastavil správní řízení o žádosti žalobkyně o zapsání provozovny do muniční licence X, neboť tato žádost je zjevně nepřijatelná, jelikož se provozovna nachází na území cizího svrchovaného státu – Slovenské republiky.

II. Žaloba

3. Žalobkyně s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a brojí proti němu nyní projednávanou žalobou. V žalobě úvodem popisuje průběh správního řízení ve věci její žádosti. Žalovaný rozhodnutí, jakož i rozhodnutí orgánu I. stupně považuje za nezákonné, v rozporu s právem na spravedlivý proces a rovněž v rozporu se zákonnou úpravou vydání muniční licence dle ust. § 70i a násl. zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „*zákon o zbraních*“).

4. Žalobkyně je toho názoru, že pokud by orgán I. stupně meritorně rozhodl o její žádosti, musel by věci vyhovět a navrhovanou provozovnu do muniční licence zapsat, neboť žalobkyně k tomu splnila všechny zákonné požadavky. Česká republika i Slovenská republika jsou členskými státy Evropské Unie a vztahuje se na ně unijní právo. Při výkladu pojmu provozovna dle zákona o zbraních je podle žalobkyně zapotřebí vycházet subsidiárně ze zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „*živnostenský zákon*“). Tento zákon provozovnu rozumí prostor, v němž je živnost provozována. Skutečnost, že žalobkyně podala žádost k zápisu provozovny do své muniční licence na území Slovenské republiky, nemůže být důvodem k zastavení řízení. V rámci volného pohybu osob a služeb je možné provozovat podnikání i v jiném členském státě Evropské Unie. Dle práva Evropské Unie ničeho nebrání tomu, aby do muniční licence byla zapsána provozovna v jiném členském státu. Takovým zapsáním nedochází ani k porušení českých právních předpisů, neboť se jedná o vydání muniční licence podle zákonných požadavků České republiky. Žalobkyně proto závěrem žaloby navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl námitky žalobkyně. Provozovna uvedená v žádosti žalobkyně se nachází na území Slovenské republiky. Jelikož zákon o zbraních je účinný pouze na území České republiky, nebyl příslušný útvar policie oprávněn připustit zřízení provozovny držitele muniční licence na území jiného státu. Žádost byla proto posouzena jako zjevně právně nepřijatelná. K tomu žalovaný citoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007–55 (pokud není dále uvedeno jinak, jsou rozhodnutí NSS a správních soudů publikována na <http://www.nssoud.cz>)

6. Státy Evropské Unie mají svrchovanou pravomoc nad předměty, které jsou způsobilé výraznou měrou narušit veřejný pořádek a bezpečnost. Státní správu na úseku zbraní,

střeliva a munice vykonává Ministerstvo vnitra, Ministerstvo obrany, policie, zastupitelský úřad České republiky a Český úřad pro zkoušení zbraní a střeliva. Podle žalovaného nelze dovodit, že by kontrolní pravomoc mohl žalovaný nebo příslušný útvar policie delegovat na subjekt jiného státu, resp. že by takovou kontrolní pravomoc mohl uplatňovat na území jiného státu. Žalobkyni ničeho nebrání v tom, aby předmětnou žádost podal u příslušných úřadů Slovenské republiky v souladu s tamním právním řádem.

7. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně stran aplikace unijního práva. Nakládání se zbraněmi, střelivem a municí je v rámci Evropské Unie v působnosti národního práva jednotlivých zemí. Konečně žalobkyně ani neuvedla konkrétní odkaz na evropský právní předpis, z něhož by se podávala možnost českých státních orgánů zřídit provozovnu držitele muniční licence v jiném členském státu. S ohledem na nutnost splnění řady specifických podmínek je zřejmé, že se na provozovnu držitele muniční licence vztahují odlišné požadavky než ty, které k pojmu provozovna normuje ust. § 17 živnostenského zákona. Na provozovnu uvedenou v žádosti žalobkyně se vztahuje zákon č. 128/2015 Z.z., o prevencii závažných priemyselných havárií, tedy právní předpis platný pouze na území Slovenské republiky. Případným povolením předmětné provozovny by nebylo možné realizovat některé úkony předvídané zákonem o zbraních.

IV. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu plynou pro projednávanou věc následující významné skutečnosti.

9. Žadostí ze dne 26. 10. 2020 požádala žalobkyně správní orgán I. stupně o doplnění muniční licence č. X o provozovnu – X.

10. Správní orgán I. stupně již výše specifikovaným rozhodnutím ze dne 16. 11. 2020 správní řízení ve věci žádosti podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že zákon o zbraních upravuje právní vztahy pouze na území České republiky. Zápis provozovny nacházející se na území jiného státu do muniční licence není zákonem o zbraních povolen, a je tedy nepřipustný. Z nepřipustnosti zápisu provozovny na území jiného státu do muniční licence pak správní orgán I. stupně odvodil i nepřipustnost žádosti jako takové.

11. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 8. 12. 2020 odvolání. V doplnění odvolání doručené žalovanému dne 11. 1. 2021 žalobkyně namítala, že k zastavení správního řízení nebyly splněny zákonné předpoklady a prvostupňové rozhodnutí tak bylo stíženo vadou. V případě žalobkyně se jednalo o žádost definovanou zákonem o zbraních, přičemž je z ní zřejmé, kdo tuto žádost učinil, čeho se týká, a co žadatel požaduje. Prvostupňové rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, neboť orgán I. stupně pouze konstatoval, že muniční sklad se nachází mimo území České republiky. Žalobkyně odkazovala na rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 21/2016–56, podle něhož z výroku a odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné důvody zastavení řízení. Protože však orgán I. stupně tento požadavek nedodržel, porušil tím rovněž právo žalobkyně na spravedlivý proces dle čl. 36 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod (dále jen „LZPS“). Podle žalobkyně musí být nepřipustnost žádosti zřejmá na první pohled. K tomu odkázala na rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007–55, č. 1633/2008 Sb. NSS, podle něhož zjevná právní nepřipustnost je neurčitým právním pojmem a musí být vykládána restriktivně. Žalobkyně dále namítala, že při výkladu pojmu

provozovna je nutno vycházet subsidiárně ze živnostenského zákona, který rovněž upravuje pojem provozovna. Česká republika i Slovenská republika jsou členskými státy Evropské Unie, a proto lze v rámci volného pohybu osob a služeb provozovat podnikání na základě žádosti i v jiném členském státě.

12. Jak již uvedeno výše, žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně podle žalovaného dostatečně vysvětlil, z jakého důvodu považoval žádost žalobkyně za zjevně právně nepřipustnou. Zopakoval, že působnost zákona o zbraních je omezena pouze na území České republiky. Správní orgán I. stupně nepostupoval v rozporu se závěry rozsudku NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007–55. Nelze zapsat provozovnu nacházející se na území jiného státu k muniční licenci podle zákona o zbraních. Na území Slovenské republiky by nebylo možné realizovat kontrolní pravomoci ani vymáhat povinnosti stanovené zákonem o zbraních. Skutečnost, že Slovenská republika je členským státem Evropské Unie na tom ničeho nemění. Přeshraniční pohyb zbraní a střeliva je v souladu s evropským právem upraven samostatnou právní úpravou. Směrnice Rady ze dne 18. června 1991 o kontrole nabývání a držení zbraní 91/477/EHS (dále jen „*Směrnice 91/477/EHS*“) umožňuje každému členskému státu přijmout vlastní právní úpravu, přísnější než minimální standard stanovený uvedenou směrnicí. Podle žalovaného by vztahení národního předpisu na nakládání se zbraněmi na území jiného členského státu Evropské Unie, než toho, který daný národní předpis vydal, bylo nejen narušením svrchovanosti jiného členského státu, ale rovněž obcházením unijních předpisů, které pro přesun zbraní a střeliva přes hranice členských států stanovují konkrétní pravidla. Žalovaný také připomněl, že žalobkyně v žádosti odkázala na zákon č. 128/2015 Z.z., o prevenci závažných priemyselných havárií, jež není součástí právního řádu České republiky. Zákon o zbraních sice odkazuje v souvislosti s provozovnami munice na zákon č. 224/2015 Sb., o prevenci závažných havárií způsobených vybranými nebezpečnými chemickými látkami nebo chemickými směsmi (dále jen „*zákon č. 224/2015 Sb.*“), který zpracovává příslušný předpis Evropské Unie, nicméně Slovenská republika přijala vlastní předpis platný na jejím území. Teritoriální působnost zákona o zbraních na území České republiky lze odvodit i od kontrolní činnosti u držitelů muničních licencí. Žalovaný nemůže vykonávat kontrolní činnost mimo území České republiky.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s.ř.s.*“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

15. Žaloba není důvodná.

16. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu „*fřížení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.*“

17. Na úvod samotného přezkumu je třeba zmínit, že žalobkyně své žalobní námitky v podstatě beze změny přenesla do žaloby ze svého odvolání proti rozhodnutí orgánu I.

stupně. Žalobkyně tudíž de facto zcela pominula tu skutečnost, že se předmětnými námitkami zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný jednotlivé odvolací námitky, jež jsou v podstatě totožné s námitkami žalobními, pečlivě a beze zbytku vypořádal. Žalobkyně v žalobě nijak nereflektovala tuto skutečnost. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že v žalobě zopakovala argumenty vznesené v odvolání, aniž by reagovala na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, v němž se žalovaný s předmětnou argumentací vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti odvolacích námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za žalobkyni nemohl domýšlet další argumenty.

18. Krajský soud se tak mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015–31). Pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013–128). S přihlédnutím k výše uvedeným závěrům se tak soud ztotožnil s argumentací, kterou uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v reakci na odvolací námitky žalobkyně, neboť odvolací námitky se ve všem podstatném překrývají s žalobkyní uplatněnými námitkami vznesenými v žalobě.

19. Podání zjevně právně nepřipustné žádosti je podle ust. § 66 odst. 1 správního řádu jedním z obligatorních důvodů pro zastavení řízení. Dojde-li správní orgán k závěru, že je v posuzované věci tato podmínka naplněna, není mu svěřeno správní uvážení v tom směru, zda řízení zastaví, ale je povinen tak učinit. Podmínka „zjevné právní nepřipustnosti“ je pak založena na neurčitém právním pojmu. K postupu při výkladu neurčitého právního pojmu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011–154, č. 3073/2014 Sb. NSS (bod [15]). NSS v citovaném usnesení mimo jiné uvedl, že neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra "uvážení" správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu.

20. Za zjevně právně nepřipustnou je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007–55). NSS v citovaném rozsudku uvedl, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. V tomto ohledu lze zmínit rovněž nedávný rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2020, č. j. 3 Ads 95/2018–58, v němž kasační soud konstatoval, že prvotní právní otázkou při posouzení je, zda žádost lze podřadit pod pojem žádosti zjevně právně nepřipustné. Zákon pojem žádosti zjevně právně nepřipustné blíže nedefinuje, jedná se o tzv. neurčitý právní pojem, jak již osvětleno výše. V již citovaném usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011–154 kasační soud vyslovil, že výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s § 75 s. ř. s. soudem plně meritorně přezkoumatelné. V již citovaném rozsudku ze dne 24. 4. 2020, č. j.

3 Ads 95/2018–58 (bod 18) NSS k aplikaci ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu rovněž uvedl, že „(...) [p]odřazení určité skutkové podstaty fakticky pod pojem zjevné právní nepřípustnosti musí být „nabíledni“ (arg. „zjevné“), tedy bezrozporné a bez nutnosti složitější úvahy správního orgánu, kterou by bylo třeba argumentačně osvětlovat v odůvodnění usnesení o zastavení řízení. Dále (arg. „právní“) pak právní úprava musí být zřejmá, bezrozporná, bezmezerovitá a její aplikace nesmí vyvolávat jakékoli složitější interpretační otázky. Nepřípustnost žádosti musí být jednoznačně patrná již ze samotné právní úpravy bez dalšího, to jest bez nutnosti užití jakýchkoli interpretačních úvah a pomůcek (bez odkazů na judikaturu či na prameny doktrinálního výkladu).“

21. Pokud jde o důvody, na základě nichž považoval orgán I. stupně žádost žalobkyně za zjevně právně nepřípustnou, krajský soud se s těmito důvody ztotožňuje. Jakkoli lze považovat odůvodnění prvostupňového rozhodnutí za poněkud stručné, správní orgán I. stupně v něm dostatečně ozřejmil, v jakých skutečnostech spatřuje zjevnou právní nepřípustnost žádosti. Jak uvedeno shora, žalobkyně se žádostí domáhala doplnění muniční licence o provozovnu nacházející se na území Slovenské republiky. Krajský soud má ve shodě se správním orgánem I. stupně i žalovaným za to, že zákon o zbraních nepřipouští zápis provozovny nacházející se na území jiného státu do muniční licence. Žalobkyní zastávaný názor, tedy připuštění takové možnosti, ze zákona o zbraních nevyplývá a nelze jej dovést jazykovým ani jiným výkladem. Naproti tomu z teleologického hlediska lze mít nepochybně za to, že stěžejním smyslem této zákonné úpravy je zabránit bezpečnostnímu riziku, resp. ohrožení vnitřní bezpečnosti České republiky a minimalizovat využití legálně držných zbraní pro páchaní trestné činnosti. Přitom rovněž celým zákonem prostupuje zřejmý úmysl zákonodárce velmi striktně stanovit jednotlivé podmínky pro nakládání se zbraněmi, střelivem a municí, a splnění, resp. dodržování těchto podmínek účinně kontrolovat.¹

22. Jestliže tedy zákonodárce stanovil podrobný okruh a rozsah kontrolní činnosti ve vztahu k držitelům zbraní, střeliva a munice, pak lze jen stěží přijmout závěr o tom, že by předmětný zákon měl umožnit zapsání provozovny držitele muniční licence mimo území České republiky, a tedy mimo působnost tohoto zákona. Ostatně rozsah případné kontrolní činnosti předvídané tímto zákonem takovou možnost v podstatě vylučuje. Z obdobných důvodů nepovažuje soud za přílehavý ani odkaz na živnostenský zákon, z něho by se mělo podle žalobkyně subsidiárně vycházet při výkladu pojmu provozovna. Pojem provozovna používaný zákonem o zbraních je třeba vykládat v kontextu tohoto právního předpisu jako místo způsobilé k nakládání s municí. Vzhledem k povaze činnosti (nakládání s municí, srov. také povinnost ustanovit muničáře pro každou provozovnu), které zákon vyhrazuje pouze zapsaným provozovnám, proto pojem provozovna dle zákona o zbraních nelze analogicky srovnávat s tímtež pojmem dle živnostenského zákona, respektive při výkladu pojmu provozovna z tohoto zákona subsidiárně vycházet.

23. Neobstojí ani námitka stran nutnosti aplikace unijního práva. Žalobkyně tuto svojí námitku podpořila jen velmi obecným tvrzením o volném pohybu osob a služeb v rámci členských států Evropské Unie (tzv. jednotný vnitřní trh). V odvolání a rovněž tak ani nyní v žalobě neuvedla důvody, pro něž se domnívá, že princip volného pohybu osob a

¹ Ke kontrolní činnosti podle zákona o zbraních srov. BARTOŠEK, Jan; BAČKOVSKÁ, Milena. *Zbraně a střelivo*. 1. vydání. Praha. C. H. Beck, 2021. Dostupné také v ASPI.

služeb dopadá i na možnost doplnění muniční licence o provozovnu nacházející se na území jiného členského státu. Neodkázala na konkrétní ustanovení evropského předpisu.

24. Soud zde naopak ve shodě s žalovaným odkazuje na evropské předpisy týkající se nakládání se zbraněmi, střelivem a municí, zejména pak v tomto případě na Směrnici 91/477/EHS. Podle článku 3 citované Směrnice „[č]lenské státy mohou ve svých právních předpisech přijmout přísnější pravidla než stanoví tato směrnice, s výhradou práv udělených osobám s bydlištěm ve členských státech podle čl. 12 odst. 2.“ Konečně, jak již uvedl žalovaný, sama žalobkyně v žádosti o zapsání provozovny zmiňuje, že se na provozovnu (jejíž zapsání je předmětem žádosti) vztahuje zákon o prevenci závažných priemyselných havárií, tedy zákon č. 128/2015 Z.z., jež je součástí právního řádu Slovenské republiky. Jakkoli je tento zákon stejně jako zákon č. 224/2015 Sb. výsledkem transpozice evropských právních předpisů, ničeho to nemění na jeho teritoriální působnosti. Jak již uvedeno výše, obdobně na tutéž odvolací námitku žalobkyně reagoval žalovaný. Žalobkyně vypořádání této odvolací námítky žalovaným nevzala v žalobě nijak v potaz, nepolemizovala s jeho argumentací, nesnažila se jeho argumentaci jakkoli zpochybnit. Odvolací námitku stran aplikace unijního práva v podstatě beze změny přejala do žaloby. V tomto smyslu je tak třeba uzavřít, že správní orgán I. stupně i žalovaný nepochybil, jestliže zastavili správní řízení o žádosti podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pro zjevnou právní nepřípustnost spočívající v požadavku na zapsání provozovny držitele muniční licence na území jiného státu.

25. S námitkou žalobkyně o tom, že evropské předpisy nebrání zapsání provozovny i v jiném členském státě souhlasit nelze. V souvislosti s tím lze pro odlišnost odkázat například na právní úpravu týkající se podnikání bank se sídlem v cizích členských státech Evropské Unie na území České republiky, obsaženou v zákoně č. 21/1992 Sb., o bankách, zejména v ust. § 5 a § 5a. Ustanovení § 5a citovaného zákona výslovně upravuje možnost bank se sídlem v členských státech vykonávat na území České republiky prostřednictvím svých poboček činnosti podle citovaného zákona bez licence. Lze tak dovodit, že bylo-li by úmyslem zákonodárce umožnit zapsání provozovny dle zákona o zbraních v jiném členském státě, pak by takovou možnost výslovně normoval, jako je tomu právě v případě podnikání bank se sídlem v jiných členských státech v České republice. Zákon o zbraních však takové ustanovení postrádá, rovněž tak se nepodává, že by slovenská úprava něco takového umožňovala. Jak již bylo rozvedeno výše, výkladem zákona nelze podle soudu dospět k jinému závěru, než tomu, že žalobcem požadované zapsání provozovny do muniční licence nacházející se na území jiného státu možné není.

26. Dále je třeba souhlasit s názorem žalovaného k působnosti právních norem. Teritoriální působnost právní normy se dovozuje ze skutečnosti, že státní moc (tedy i moc výkonnou) lze vykonávat pouze na území, které je vymezené mezinárodně uznanými hranicemi, přičemž toto omezení nemusí být výslovně uvedeno v každé první normě. Žalobce tuto zcela základní skutečnost pomíjí.

27. Závěrem lze ještě uvést, že ani namítané porušení práva na spravedlivý proces dle ust. čl. 36 LZPS neshledal soud důvodným. Jak již výše zmíněno, správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil rozhodnutí o zastavení řízení dle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Ostatně žalobkyně na toto rozhodnutí reagovala podáním odvolání, v jehož doplnění prostřednictvím odvolacích námitek uvedené rozhodnutí sporovala. Rovněž žalovaný v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí pečlivě

odůvodnil a vypořádal všechny námitky žalobkyně, a to mnohdy nad rámec těchto námitek.

VI. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou a krajský soud ji proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

29. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 12. ledna 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu